

KATEŘINA TIŠNOVSKÁ

ŽIVOT JAKO AMARETTO

motto

Život jako amaretto

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

motto

Kateřina Tišnovská

Život jako amaretto – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KATEŘINA TIŠNOVSKÁ

ŽIVOT JAKO AMARETTO

Praha 2021

*Mému dědečkovi a také všem milovaným
duším, o které jsme v nedávné době přišli.*

*Viktorovi, který si to celé přečetl jako úplně první
a jako už mnohokrát dříve mě podpořil.*

Mamince za to, že je.

*A mým múzám – Federicovi a Rossaně, u jejichž stolu
mi v hlavě vznikly první nápady na tuto knihu.*

1

Můj táta vždycky říkával, že hlavní je z ničeho se neposrat.

Tohle univerzální moudro mi do hlavy vštěpoval pořád, a to už odmala. Na jakoukoliv katastrofu měl připravenou odpověď a neexistovalo nic, na co by se podle něj nedalo použít.

Vždycky jsem si přála umět myslet aspoň z poloviny tak pozitivně jako on. Jenomže než jsem se to stačila naučit, byl pryč... Věděla jsem jen, že ten nádor byl zhoubný a metastázy postupovaly zatraceně rychle, už několik měsíců, takže jeho smrt nepřišla náhle a nečekaně. Tím ale jeho odchod nebyl o nic méně bolestivý.

Řekněme, že to pro mě byla taková poslední kapka po sérii mnoha událostí, které se mi za posledních dvacet devět let staly.

A já byla jedním slovem *zoufalá*. Dobře. Dvěma slovy – *zoufalá a sama*.

Začalo to tím, že srdce mé matky nezvládlo můj příchod na na svět. A táta se nikdy znovu neoženil.

Z prarodičů jsem poznala jen babičku, která zemřela před rokem, a svůj milostný život bych nechala raději bez komentáře. Aspoň prozatím.

Táta si vedle šíření pozitivní osvěty a nelámání si hlavy naprosto ničím potrpěl na černý humor.

Proto taky smuteční řeč, kterou pronášel jeho kamarád Patrik, rozhodně nebyla smuteční, ale spíš plná vtípků. Jestli někoho ze zúčastněných hostů doháněla k slzám, byly to slzy smíchu. Přesně tak, jak si to táta přál.

Nutilo mě to pořád dokola přemýšlet o tom, jak skvělý chlap to byl. Přestože se s ním život nemazlil, nikdy jsem ho nezažila tesknit nebo se litovat, a to až do jeho posledních dní. A nikdy s ním nebyla nuda! Byl vtipný, laskavý, rád pomáhal druhým. I když to byl velký dobrák, podařilo se mu od úplné nuly vybudovat prosperující firmu a vydělávat slušné peníze. Především to ale byl skvělý táta! Zvládal se o mě starat bez jakékoliv cizí pomoci a dělal to úžasně. Nikdo by nehádal, že pro to neměl žádný vzor. Jeho otec, tedy můj děda, od babičky a od něj odešel, když bylo tátovi deset let, a už o něm nikdy neslyšel. Možná právě to byl důvod, že mi byl tak skvělým tátou. Snažil se mi poskytnout vše, o co sám přišel.

Je vůbec možné, že jsem jeho dcerou? Připadala jsem si k ničemu. Kromě práce jsem neměla na světě nic, co by mě těšilo. Ne že bych neměla sny, ale místo příjemného rodinného hnízda někde v přírodě (které jsem si vždycky přála vybudovat) a časem i velké rodiny (kterou jsem nikdy neměla) jsem posledních pět let strávila se člověkem, co měl osypky jen z vidiny pobytu kdekoliv jinde než v Praze, děti mu přišly děsivé a nakonec mě opustil kvůli svojí fitness trenérce, která měla (přísahám bohu) širší ramena než on.

Proč jsem to vlastně všechno trpěla? Jasně! My ženy a naše neutuchající odhodlání někoho změnit...

Když jsem se tenkrát tátovi svěřila s tím, že jsme se s Markem rozešli, řekl mi na to, že pokud k sobě dva lidi patří, nikdo z nich by neměl chtít na tom druhém cokoliv měnit. To dávalo smysl.

Patrik dokončil řeč a Sára (moje kamarádka a jediná opora, která seděla vedle mě) mi zmáčkla ruku a povzbudivým pohledem mi dala najevo, že to zvládnou. Táta si (bůh ví proč) přál být nejprve zpopelněný a pak teprve chtěl mít vystrojený pohřeb.

Celej táta. Vždycky musel mít něco neobvyklého, ble-sklo mi hlavou.

Šla jsem si tedy stoupnout k jeho urně, aby mi přítomní hosté, kteří se ještě stále vzpomínali z průběžných výbuchů smíchu, mohli projevit soustrast.

Protože i na tak neformálním pohřbu, jako byl tenhle, se to zkrátka slušelo. Když se tak stalo a já podala

ruku poslednímu z nich, všimla jsem si, že ke mně míří tátův právník. Neměla jsem v tu chvíli sebemenší chuť řešit poslední vůli.

Pokusila jsem se ho tedy diplomaticky odbýt, což se ukázalo jako neúspěšné. Pravděpodobně to bylo tím, že nejsem žádný rozený diplomat.

Hosté postupně opouštěli smuteční síň.

„Počkám na tebe venku,“ houkla na mě Sára ode dveří a mně nezbyvalo než se se závětí svého táty obeznámit.

„Obávám se, slečno Anno, že dle instrukcí vašeho otce je kvůli dalším návaznostem nezbytné probrat veškeré formality již dnes,“ řekl to s potutelným výrazem a já tušila, že nejspíš přijde ta poslední bojovka, o které táta před smrtí často mluvil. Vyzvídala jsem, škemrala a přemlouvala ho, aby mi prozradil, o co jde, ale on v tomhle nikdy nepovolil. Mohlo to být prakticky cokoliv.

Už odmalička mi táta připravoval úkoly, bojovky a bobříky odvahy všeho druhu.

A já to milovala. Na konci totiž zpravidla čekala nějaká odměna, ať už se jednalo o sladkost nebo novou hračku. V pubertě jsem ale z bojovek vyrostla. Možná to bylo zčásti zapříčiněno tím, že jsem přestala toužit po hračkách, ale spíš proto, že jsem zjistila, jak konzumace sladkostí způsobuje tvorbu špeků na břiše. Byla jsem tedy opravdu zvědavá, co si pro mě táta připravil teď, když už jsem dospělá žena.

„Nebudu vás dlouho zdržovat, jistě jste unavená,“ pokračoval právník s odhodláním splnit své poslání a vytáhl z aktovky tři obálky, které mi podal. Chápala jsem, na co asi naráží, jelikož těch sedm hodin, které jsem za poslední týden naspala, nebylo úplně dostačujících, abych vypadala jako fungující lidská bytost (ne jako někdo, komu právě udělali lobotomii).

„Tyto dopisy váš otec před smrtí napsal a požádal mě, abych vám je v den pohřbu předal. Jsou očíslované podle pořadí, v jakém si přál, abyste si je přečetla. Důrazně mě žádal o to, abych vám řekl, že rozhodně nemáte žádný z nich otevírat předem. Více se dozvíte hned z toho prvního.“

Střídavě jsem koukala na dopisy, na právníka, na dopisy... „To je ten s číslem jedna,“ pokusil se zavtipkovat. Nebo jsem možná vypadala ještě hůř, než jsem si myslela, a on se domníval, že s čísly opravdu potřebuju pomoci. Když viděl, že můj výraz zůstává beze změny, pochopil, že si se mnou příliš legrace neužije, a zamířil k východu.

Žmoulala jsem v ruce obálky a civěla směrem ke dveřím na mizejícího právníka. Ten se však zničehonic zarazil (jako by můj pohled ucítil v zátylku) a téměř vykřikl: „Málem bych zapomněl!“

Přiběhl ke mně, z náprsní kapsy vytáhl klíč a vložil mi ho do levé dlaně. „Teď už to bude opravdu všechno. Opatrujte se!“ zazubil se a dříve, než jsem stačila vydat jakýkoliv zvuk, zmizel.

Znovu jsem pohlédla na obálky a moje vrozená zvědavost nabírala na obrátkách.

Byla jsem hrozně zvědavý člověk. Vážně. Když mě něco zajímalo, nemohla jsem si pomoci a potřebovala jsem o tom v co nejkratší době zjistit co možná nejvíc. Všechno jsem vždycky musela osahat, prohlédnout si to zblízka, zhodnotit to.

V případech, kdy mi to nebylo umožněno, jsem z toho byla... no, vyloženě otrávená.

Ale jednou jsem vlastně byla otrávená naopak kvůli tomu, že mi to umožněno bylo. Kdysi na jaře jsem při procházce lesem uviděla opravdu krásného broučka. Měl nádhernou modrofialovou barvu házející metalické odlesky. Nikdy dřív jsem takový druh neviděla. Opatrně jsem ho vzala do dlaně, pohladila jeho krovky a pěla ódy na jeho krásu, za což mi milý brouček na oplátku na ruku vyloučil jakousi tekutinu a já strávila několik příštích hodin v ukrutných křečích spojených se zvracením. Milý brouček byl majka fialová a tou vyloučenou tekutinou byl jeho jed. Ani po této zkušenosti mě však zvědavost neopustila. Bylo to prostě ve mně.

Rozhodla jsem se dál nečekat a popadla první obálku. Zhluboka jsem se nadechla a nedočkavě roztrhla její okraj.

Ahoj zlatičko,
pokud čteš tento dopis, znamená to, že právník svou práci odvedl dobře, o čemž jsem měl při předávání svých instrukcí poněkud pochybnosti. Jsem rád, že jsem se mýlil. Ale teď přímo k věci. Tyto „posmrtné“ dopisy se píšou, aby skrze ně zesnulý vyslovil svá poslední přání. Moje první poslední přání je, abys vzala můj popel a jela s ním do městečka Briatico v Kalábrii.

Jelikož Tě moc dobře znám, je mi úplně jasné, že si právě teď asi říkáš: Co si to ten bláznivý táta vymyslel za šílenost?! Prosim Tě ale, abys mi tuto šílenost splnila i přesto, že Ti to teď ani trochu nedává smysl. Na cestu si vezmi můj karavan, kterým tam pohodlně dojedeš... i se mnou. Klíč od něj Ti právník předal, že ano? Pokud Ti ho ještě nedal, beru zpět to, že svou práci odvedl dobře. Na cestu se, prosím, vydej co nejdříve – nejlíp hned zítra.

Až dorazíš do Briatica, otevři druhý dopis. Udělej to ale opravdu až na místě (zvědavko zvědavá!).

Z něj se dozvíš další instrukce. Můžu Ti však už teď slíbit, že zúročíš lekce italštiny, co jsem Ti dal před pár měsíci k narozeninám.

Šťastnou cestu a slib mi, že nebudeš tesknit.
S láskou, táta

Přečetla jsem si dopis ještě několikrát a ani poosmé jsem nemohla konstatovat, že by mi rozptýlení tátova popela vyznělo jako bojovka s obvyklým příjemným překvapením na konci.

Jenže i kdybych měla za úkol udělat to třeba na Měsíci, je přece mojí povinností (povinností milující dcery) jeho přání prostě respektovat a splnit, no ne?

Navíc jsem se díky němu uměla poměrně slušně domluvit Italsky.

Sakra, jak moc a jak dlouho musel tohle všechno plánovat, když mi už před pár měsíci daroval ten kurz, a dokonce mě ho donutil absolvovat?

Pravda, do karet mu opět hrála moje zvědavost. Ráda jsem se (snad kromě seznamování s jedovatými brouky) stále učila všemu novému, tedy i jazykům. Díky tomu jsem uměla třeba i valyrijštinu jako Daenerys Targaryen, což mi s největší pravděpodobností v reálném životě k ničemu nebude (o trůny se hrát nechystám a draka taky nemám). Ale co kdyby? Učení italštiny pro mě tedy byla velmi příjemná kratochvíle, která mi šla sice jako po másle, ale byla mi doposud v praxi stejně užitečná jako ona vznešená valyrijština.

To se mělo touto cestou teoreticky změnit. Třeba budu mít konečně šanci frajersky a nenuceně zakomponovat do rozhovoru s někým nejdelší italské slovíčko *precipitevolissimamente* (česky je to stručně *na rovinu*), které jsem se naučila.

Vlastně mě v Praze nic nedrželo. Ani práce. Jak už jsem říkala, práce byla zřejmě to jediné, co mi v životě zůstalo. Měla jsem to štěstí, že mi k ní postačil notebook a vlastní sebekázeň. Mohla jsem ji tím pádem dělat kdekoliv. Pracovala jsem jako redaktorka časopisu, který ženám dával takové ty rady, co mají dělat s celulitidou nebo se svým osobním životem. Proč jsem to tedy já sama netušila, na to odpověď neznám.

Myslím tím samozřejmě „co dělat se svým osobním životem“. Celulitida mě naštěstí zatím netrápila.

Moje šéfka v redakci byla navíc Sára. Kamarádka, která mi poskytovala jedinou oporu a taky střechu nad hlavou. Byla ve stejném věku jako já, ale tím náš výčet společných jmenovatelů končil. Nebyla to sice na první pohled žádná prvoplánová sexbomba s postavou modelky, ale měla obrovské charisma a chlapi se z ní mohli zbláznit. Já měla sice taky slušná prsa, ale na rozdíl od ní jsem ještě doteď nepřišla na to, jak si (díky nim) zahrávat s muži podle svých představ.

Takovou šéfku, jakou jsem měla já, by si přál každý. Neměla jsem s ní vlastně za sedm let, co jsme se znaly a já pro ni pracovala, jediný konflikt.

Jednou jsme teda měly trochu namále, když na vánočním večírku vypila o pár margarit víc, a pak se ve snaze nadýchat se čerstvého vzduchu přimotala na balkon zrovna ve chvíli, kdy si tam náš korektor zapálil jointa. Když se z balkonového dýchánku vrátila, netrvalo dlouho a začala mě osahávat, protože

jí údajně znenadání připadlo, že se ze mě stal Ryan Gosling. A ona chtěla vždycky strašně vědět, jak asi Ryan Gosling líbá. Byla opravdu dost urputná a nebylo jednoduché vyrvat se z jejího sevření. Moje trauma ani její střízlivění ale netrvalo dlouho a druhý den už jsme se tomu smály jako šílené. Tohle byla každopádně ta nejnejpříjemnější příhoda, jakou jsem se Sárou zažila. Vztah mezi námi (jak pracovní, tak kamarádský) byl zkrátka fajn.

Vzala jsem tátovu urnu a vyrazila ze smuteční síně. Rozhlédla jsem se po několika zaparkovaných autech a našla mezi nimi Sářino volvo. Nastoupila jsem k ní. Bylo hned jasné, jak hoří zvědavostí po tom, co jsem se dozvěděla. Když v mé náruči uviděla urnu s tátovým popelem, málem jí vypadly oči z důlků.

„Táta jede s náma, jo?“ zeptala se nevěřicně.

„No...“ odpověděla jsem a místo dalšího vysvětlování jsem jí rovnou podala dopis, aby si ho sama přečetla. Mlčky ho vzala do ruky a začala číst.

„No, ty vole,“ řekla jen, když byla u konce.

„Proč zrovna tam? Měl to tam rád, jo?“ zeptala se a já jen pokrčila rameny.

„Nemám tušení...“ vypadlo ze mě.

„Hmm, tak to ti nezbyvá nic jinýho, než to zjistit, kotě. Od zítřka máš volno. Stejně si potřebuješ od všeho vyčistit hlavu. A kdyby ti tam s tím měl pomoci nějaký italskej kocourek, tím líp!“ rozchechtala se Sára, nastartovala a rozjely jsme se.

„Sáro, věříš, že to je teď to poslední, co bych potřebovala? Kromě truchlení ještě řešit zlomený srdce...“

„Omyl! To je to první, co zrovna teď potřebuješ! S Markem už je to dávná minulost a zasloužila by sis po tom všem teď trošku vyhodit z kopejtky. Stejně si myslím, že tě tam někdo klofne. Italové jsou vytrvalý, když se jim nějaká ženská líbí, prostě se na ni vrhnou. Vždyť se na sebe podívej! Drobounká blondýna, s obříma kukadlama... V Itálii budeš terno. Já být chlap, tak se na tebe vrhnu hned,“ zasmála se a bedlivě přitom sledovala provoz (a sem tam po očku i tátovu urnu na mém klíně, nejspíš se bála, abych ji nevysypala).

„I ty už ses na mě vrhla, Sáro! A to, že si to nepamatuješ, neznamená, že se to nestalo,“ řekla jsem a hlasitě se zasmála.

„No jo furt,“ odsekla pobaveně.

Ve středu dopoledne byl provoz v Praze poměrně plynulý. Pomalu jsme se blížily z Vinohrad na Smíchov.

Když jsme odbočily do Děvínské ulice, kde jsme se Sárou bydlely, už z dálky jsem si všimla velkého bílého karavanu, který parkoval před naším vchodem.

„To snad není možný, kdo to sem stihl přivést?“ vyhrkla jsem.

„To teda nevím, ale stojí mi to na parkovacím místě,“ zabrblala Sára a dál kroužila kolem bloku.

„Další důvod k tomu, abys vystřelila hned zítra!“

Tohle Sára sice nemyslela vážně, ale i tak měla pravdu. Nebylo na co čekat. Konečně jsme zaparkovaly a po příchodu domů jsem hned začala balit.

„Počkej, já to tak nemyslela, vždyť tady můžeš být, jak dlouho chceš!“ vyděsila se Sára, když mě viděla, jak zběsile házím do kufru jednu věc za druhou.

„Já vím, já vím... Ale máš pravdu, potřebuju si vyčistit hlavu,“ řekla jsem a Sára jen souhlasně přikývla.

„Takže vyrazím už dneska večer.“

2

Okamžitě jsem se do Maria zamilovala a vůbec nechápu, jak jsem bez něj mohla doteď žít!

Asi bych měla dodat, že Mario bylo jméno tátova obytného vozu, který mi teď patřil. A protože mi bylo nepříjemné říkat mu pořád jen *obytný vůz*, vymyslela jsem mu italské jméno. Takže to byl prostě Mario.

S Mariem jsme tedy byli na cestě už třetí den a já jsem díky němu velice rychle přivykla životu na kolech a všemu, co k němu patří.

Když jsem vyrážela, dala jsem Sáře slib, že ji budu o všem informovat, a sobě předsevzetí, že se budu dále dle tátova vzoru (přesně tak, jak mě žádal v dopisu) snažit netesknit a brát věci pozitivně. Pokusím se užít si tuhle cestu za splněním jeho posledního přání. Takže jsem si povolila brečet jenom před spaním. Navíc se ukázalo, že není moc bezpečné dělat to při řízení.

Mario mi v rámci mého předsevzetí rozhodně vycházel vstříc. Byl značky McLouis, a když jsem si na internetu vyhledala, jaká je jeho cena, protočily se mi panenky. Byl to regulérní dům na kolech. Táta si ho pořídil asi před třemi lety a vyrazil s ním někam na cestu přesně dvakrát. Poprvé jel natankovat a podruhé do servisu. Zřejmě ho nenadchl tak, jak si představoval.

To mě teda nadchl dost. Sice jsem usínala v slzách, ale rozhodně se mi slzelo líp, když mě ráno po několika dnech cesty probudilo šumění vln a výkřiky racků, než kdybych se měla probouzet pravidelným ranním bušením postele do zdi Sářiných sousedů (opravdu to dělali každičké ráno) a ještě víc bych si tak uvědomovala svůj single život, který jsem až donedávna kvůli starostem o nemocného tátu neměla vůbec čas vnímat.

Celý jeden den jsem strávila tím, že jsem se válela na dece na opuštěné pláži. Dokonce jsem vytáhla ven i tátovu urnu. Bylo mi líto, že je pořád zavřená v úložném prostoru, když už jsme na tak krásném místě.

Bohužel mi nedošlo, že je kovová, takže se samozřejmě na slunci rozpálila a já ji zpátky do Maria odnášela kuchyňskými chňapkami, jelikož ani hodinu po tom, co sluníčko zapadlo, ne a ne vychladnout.

Druhý den jsem se tedy probouzela zvuky přírody a ranní kávou. Mohutně jsem si zívla a užívala si

vědomí, že se kolem mě nenachází nikdo, kdo by mě slyšel, takže jsem do toho dala všechno a pěkně od plic si zařvala.

Zničehonic se však v mém zorném poli objevila postava. Měla houpavou chůzi, a jak se ke mně přibližovala, zjistila jsem, že je to jakýsi obtloustlý uniformovaný muž.

Ajajaj. Co asi může chtít?

„*Buongiorno, signora*, vaše doklady prosím,“ řekl policista, kterému mohlo být nanejvýš o pět let víc než mně, a já mohla konečně doopravdy zúročit své lekce cizího jazyka.

„*Buongiorno, signore*, jistě, hned to bude. Provedla jsem něco?“ řekla jsem nevinným hláskem, sundala si sluneční brýle, v rychlosti vystrachala z přihrádky u spolujezdce svoje doklady a podala mu je.

„Provedla jste to, že parkujete na soukromé pláži. Za to bych vám měl dát pokutu šest set eur,“ odpověděl mi dost jasně muž nacpaný v šedých rajtkách s červenými lampasy po stranách a s nášivkou POLIZIA na levé kapse uniformy. Prohlížel si z obou stran doklady tak pečlivě, že jsem si v rychlosti přepočítala, kolik by mě tenhle pobyt na pláži mohl stát, a rozhodla se jednat!

Popsala jsem mu co nejsrdceryvněji, kam mám namířeno. A taky, že mu musím říct *na rovinu*, že jsem byla včera večer tak unavená, že jsem ani neviděla, kde že to parkuju. Zkusila jsem na tváři vyloudit ten

nejsladší úsměv, jakého jsem byla schopná, a připojila k němu omluvu. K mému údivu to zafungovalo! Policista mi se slovy „pro dnešek to necháme jen s napomenutím a podmínkou, že odtud zmizíte“ jemně vtiskl mé doklady do dlaně. Navíc mi vysvětlil, kudy se nejrychleji dostanu do svého cíle, a potom se s přáním *Buona giornata* odvalil pryč. S úsměvem jsem si oddychla.

Byla jsem kousek pod Římem a na místo určení mi zbývalo ještě asi šest set kilometrů. Chtěla jsem se tam dostat do večera, takže jsem po lehké snídani opět vyrazila na cestu, poháněna vidinou, že o několik hodin později budu konečně moct nahlédnout do dopisu s číslem dva a poodkrýt tak další kousek té záhady.

Cesta ubíhala klidně a já (s několika menšími zastávkami) v podvečer dorazila do svého cíle.

Na první pohled tu nebylo oproti jiným místům, kterými jsem projížděla, nic výjimečného.

Spousta téměř identických domů, na jejichž oknech byly dřevěné příklápěcí zástěny, někde i malé balkony, a občas se někde na zápraží líně povalovala kočka.

U malého obchůdku na náměstí vysedávalo pár místních obyvatel, kteří si Maria (nebo spíš blondýnu v něm) zběžně zrentgenovali svými pohledy. Jinak jsem při svém příjezdu do Briatica nezaznamenala žádný větší pohyb.

Přibrzdila jsem u kraje silnice kousek za náměstím. Tam už jsem to považovala za dostatečně příhodné místo pro otevření dalšího dopisu.

Sáhla jsem tedy pro obálku s číslem dva.

Snad teď konečně přijdu na to, proč mě táta vyslal do nejpouštěnějšího městečka široko daleko.

Tentokrát jsem trhala obálku o poznání méně ne-dočkávě. Přímořské podnebí mě dostávalo do téměř zenového klidu. Vytáhla jsem list papíru a už předem jsem byla tak trochu zklamaná. Na první pohled bylo jasné, že textu je v něm méně než v předchozím dopisu.

*Ahoj zlatíčko,
vítej v Briaticu. Snad Ti to tady připadá stejně
hezké jako v katalogu cestovní kanceláře...
Dělám si legraci, znáš mě! Jsem moc rád, že jsi
sem dorazila v pořádku. Teď si do navigace zadej
adresu Strada di Antionio Monteduro. Na konci
téhle ulice je dům, v jehož zahradě je pod mod-
rým kamenem schovaný klíč.*

Klíč od domu.

*Najdi ho a běž dovnitř. Z dalšího dopisu se pak
snad konečně dozvíš, proč jsi právě tady...*

s láskou, táta

Ach jo, chybí mi ty jeho fórký...

I když byl tenhle dopis krátký, potěšilo mě každé slovo, které bylo napsáno tátovou rukou. Na vteřinu jsem se jen tak usmála a přitiskla ten kus papíru, který pro mě byl v tu chvíli cennější než cokoliv na světě, ke své hrudi. Jako bych ho chtěla do sebe vmáčknout a trochu tak zaplnit prázdno, které se ve mně opět probudilo.

Vědomím, že mám odpovědi na dosah, jsem se však nemohla nechat unášet dlouho. Naťukala jsem do navigace adresu z dopisu a uvedla Maria opět do pohybu. Nejela jsem ani dvě minuty, když mě hlas z mobilu upozornil, že jsem právě dorazila do cíle. Ulice, ve které jsem se nacházela, lemovala pobřeží a vypadala udržovaně. Navíc byla v srdci borovicové aleje. To se ovšem nedalo říct o odstrčeném domu na jejím konci.

Kam jsi mě to, sakra, poslal, tati? zabrblala jsem si pod fousy.

Pohledem jsem přitom šlehla kamsi za sebe, směrem k úložnému prostoru u Mariova stropu, a pak zaparkovala před domem. Vytáhla jsem z přihrádky poslední, třetí dopis, dala si ho do zadní kapsy kalhot a vydala se na průzkum.

Dům byl větší než ostatní, které jsem ve městě míjela. Na rozdíl od nich se na něm ale viditelněji podepsal zub času. Střecha byla děravá a to, že měl dům někdy pravděpodobně omítku, se dalo vytušit jen